

СЛОБОЖАНСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
ЧУГУЇВСЬКОГО РАЙОНУ
ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

«Я громадянин селища Слобожанське»

Робота
учениці 9 А класу
Слобожанської гімназії №2
Слобожанської селищної ради
Чугуївського району
Харківської області
Пономаренко Аліни Євгенівни

Вчитель:
Слобожанська гімназія №2
Слобожанської селищної ради
Чугуївського району
Харківської області
Колісник Євгенія Олексіївна

Моє селище рідне – це місце чарівне,
Тут каштан білоцвітний і безкраї поля...
У кожному пору воно і прекрасне, і рідне..
Це життя мого частка, Батьківщина моя!

Рідна земля...Рідний край...Рідна домівка.... Чи залишиться хтось байдужим, почувши ці слова? Скоріш за все, ні!

Кожен із нас є не просто мешканцем того чи іншого населеного пункту, він, на мою думку, має ще бути й громадянином свого рідного куточка. Наприклад, відома письменниця Ліна Костенко - громадянка міста Києва, видатний письменник, перекладач Юрій Винничук — громадянин міста Івано-Франківська, а я – громадянка селища Слобожанське.

«В дитинстві відкриваєш материк, котрий назветься потім - Батьківщина». Як і Ліна Костенко, я теж відкрила свій материк –моє рідне Слобожанське! З дитинства серцем прикипіла до цього прекрасного селища, закохалася в його неповторну мінливу красу...

Слобожанське — мій рідний дім, з ним в мене пов'язано багато прекрасних спогадів, які я можу згадувати з посмішкою на обличчі. Тут в мене є любляча родина, яка завжди підтримує мене, подруга, з якою я часто спілкуюся та зустрічаюся, школа, яка дає усі необхідні знання для майбутнього, можливість розвиватися у різних галузях.

Моє селище — особливе, кожного року воно змінюється, стає кращим, комфортнішим. Ремонтуються дороги, реставруються будинки, реконструюються зони відпочинку. А особливо мені подобається те, що в усіх куточках селища постійно саджають різноманітні дерева, стелять нові газони, засаджують квітники запашними різнобарвними квітами.

Але іноді стає сумно, коли бачу сміття, розкидане на дорозі та газонах, бездумно зламане кимось гілля на деревах, зірвані чи втоптані квіти на квітниках. Стає боляче, коли бачу графіті або якісь написи на шойно пофарбованій будівлі чи лаві. Можливо, не всі ще задумувалися над тим, що красу треба не лише споглядати, а ще й зберігати, над тим, що слід бути не просто мешканцем селища, а треба стати ще його громадянином!

Справжніми громадянами свого селища я вважаю Людмилу Володимирівну Гутаріну, Валентину Миколаївну Біленьку, Віктора Никифоровича Приступу, Таїсію Олександрівну Шабанову, Геннадія Миколайовича та Ірину Леонідівну Ісичко, Альону Геннадіївну Жалову та Дмитра Миколайовича Діхтяра. Всі вони багато років поспіль дбають про престиж нашого селища не лише в районі та області, а й на

Всеукраїнському та міжнародному рівнях. Ці люди для всіх нас повинні бути гідним зразком для наслідування, бо давно вже стали частинкою історії селища.

Але є ще величезна кількість мешканців селища, невідомих, незначених, які щодня сумлінно виконують свої обов'язки, дбають про добробут селища та його красу. Хіба вони не справжні громадяни?

А чи могу я себе вважати громадянкою рідного селища? Напевно, так. Адже я ніколи не дозволяю собі кидати сміття, де заманеться, не зриваю квіти з галявин, не нищу дерева та кущі, завжди беру участь добродійних заходах, пов'язаних із наведенням порядку та чистоти. Окрім цього, я старанно вчуся, постійно розвиваю свої таланти та здібності. Можливо, цього і замало для високого звання «громадянин», але це, на мою думку, може стати саме тим ґрунтом, на якому проростуть найкращі риси справжнього громадянина: любов до рідної землі, відповідальність, толерантність, чесність та небайдужість.

Я пишаюся тим, що громадянка саме цього селища. І дуже хочу, щоб мої знання та вміння колись принесли користь селищу у майбутньому.